

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 102.

Niende Session.

48de Møde.

Torsdagen den 17de December.

(Fortfat.)

Ordføreren (fort.): Jeg vil ikke vedkjende mig det af ham brugte Udtryk, at de fremsatte Resolutioner ere reducerede til Intet. Det har været Udvalgets Opgave at reducere dem ad valorem; hvor stor den er, maa Enhver selv afgjøre. Den praktiske Side af Sagen er jo, hvorvidt det, som her er foregaaet i denne Session, kan indeholde Opfordring for Revisionen til at foretage Forandringer med Hensyn til den hele Forretningsførelse. Nærmest er den naturligtvis henvist til sin Instrux; men denne er væsentlig udarbejdet paa en Tid, da man endnu ikke havde synderlig Erfaring for sig i denne Retning, og, da man senere har fundet det bekvemst at lade den staae, indeholder den ikke megen Villedning. Det er saaledes naturligt, at der har uddannet sig en sædvanmæssig Praxis i denne Henseende, og det vil vist findes ganske i sin Orden, at der fra Revisorernes Side er taget ikke lidet Hensyn til de Bemærkninger, som i denne Henseende ere fremkomne fra Udvalg i Thingene. Egentlige Beslutninger har der som sagt ikke fundet Sted, og de ville vel ogsaa nærmest kun kunne finde Sted gennem en ny Instrux. Spørges altsaa, hvorvidt det, der nu her er forhandlet i saa Henseende, bør kunne have Indflydelse paa det fremtidige Revisionsarbejde, da behøver jeg ikke at gøre opmærksom paa, at en Instrux kun kan udvikles ved Samstemning mellem begge Thing, og hvorvidt denne kan siges at være tilstede, vil

beroe paa, hvorvidt de Udtalelser, der ere fremkomne fra Landstthingsudvalgets Side med Hensyn til de af Folkethingsudvalget fremsatte Ansøgelser, maatte finde nogen Modsigelse; i modsat Fald bør de vel med samme Ret staae som Landstthingets Mening som de andre kunne staae som Folkethingets Mening, og da skal jeg, for ikke at gjentage, hvad Folkethinget har sagt, kun gjøre opmærksom paa, at med Hensyn til det eneste Punkt, der i saa Henseende vilde kunne have praktisk Følge, tror jeg, at det er tilstrækkelig oplyst, at, hvad der er tilfaldet, i intet Tilfælde vil kunne naaes. Det Viemed, at Finantslov plus Tillægsbevilling, plus Rigsdagens Beslutning i Anledning af Revisorernes Beretning skulde være = Statsregnskabet, kan maatte finde Anvendelse paa et eller andet lille privat Regnskab; men hvem der har seet et Statsregnskab eller et Budget, veed, at det der er uopnaaeligt. Der er allerede igjennem samtlige Poster fremkommet en Uoverensstemmelse derved, at der ikke behøves Rigsdagens Samtykke til, at der bruges mindre Summer end der er bevilget, og det gælder, Gud ske Lov, om flere, end med Hensyn til hvilke der finder Overfridelse Sted; men det gjør allerede, at den lette Overfugt bliver fuldkommen umulig. Men langt mere indgribende er det, at, som bekendt, Revisionen slet ikke slutter sig til Statsregnskabet, men til alle de særlige Specialregnskaber, og at disse atter blive at revidere i Henhold til Underbilag til Finantsloven, der ikke ere tilstede i den Udstrækning, som skulde forudsættes, hvis en Bemærkning skulde have nogen Betydning, s. Ex. de yderligere Oplysninger om lovlige Contracter o. s. v., som maatte foreligge eller blive